

TAPANI BAGGE

HAVANA BLACK

UKKOSKANSAN SOTURIT

Tapani Bagge

DOCENDO

TAPANI BAGGE

HAVANA BLACK

UKKOSKANSAN SOTURIT

DOCENDO

Ensimmäinen painos
Copyright © Tapani Bagge ja Docendo 2025
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kansi: Lawrence W. Lee & Mika Wist
Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

ISBN 978-952-850-191-6
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@docendo.fi

*"Let the lightning strike
Let the thunder roll
Let all the world know
You are Thunder People.
– We will never go."*

*"Iskeköön salama
Jyrisköön ukkonen
Tietäköön koko maailma
Te olette Ukkoskansaa
– Me emme koskaan katoa."*

Rolling Thunder Havana Blackille

SISÄLLYS

INTRO 9
(1990)

BÄNDIN SYNTY 19
(-1985)

TAPULIKAUPUNGISTA SAKSAAN 49
(1986-1989)

AMERIikka 149
(1989-1991)

TAAS SUOMESSA 235
(1991-1998)

PARI KERTAA VIELÄ, POJAT 323
(2000-2015)

CODA: MISSÄ HE OVAT NYT? 403
(2025 - 40 VUOTTA BÄNDIN PERUSTAMISESTA)

LÄHTEET 409

DISKOGRAFIA 413

INTRO

(1990)

HAVANA BLACK

Hannu Leidén laulu
Markku Heiskanen kitara
Risto Hankala basso
Jussi Tegelman rummut

JENGI MENI AIVAN PÄHKINÖIKSI!

Helmikuun puolivälissä 1990 suomalainen Havana Black -yhtye lähti kiertämään Yhdysvaltoja McAuley Schenker Groupin ja Great Whiten kanssa. Blues’N’Boogie Tourin keikkapaikkoina oli rodeo- ja jäähalleja sekä teatteritaloja, 2000–6000 hengen saleja. Kiertueen oli tarkoitus käsittää nelisenkymmentä konserttia, osa niistä intiaanireservaateissa. Kierrettiin tarkoituksella vähän harvinaisemmissa paikoissa.

”Me soitettiin ekana, puolituntinen setti. Se tuntui naurettavalta, kun oli totuttu parin tunnin keikkoihin. Mutta kiva oli soittaa, ja meillä oli hyvä suksee”, Havana Blackin laulaja Hannu Leidén muistelee. ”Sitä paitsi rodeomestoissa oli hyvä olla aloittajana. Siellä oli hevosenpaskat lakaistu lavan alle. Meidän setin aikana ne ei vielä häirinneet, mutta kuumien spottien paahteessa ne alkoi illan mittaan haista. Great Whiten vuorolla siellä oli jo karmea döfis.”

Avausbändin osa on vaikea, mutta Havana Blackin 70-lukuhenkkinen rock puri yleisöön. Etenkin *Indian Warrior* -biisi ja -LP kansikuvineen herättivät huomiota reservaateissa. Lone Wolf -video oli synnätty siellä jo etukäteen. Leidén tottui pian siihen, että hänet kutsuttiin aina heimoneuvoston puheille.

”Se mustapohjainen Amerikan-kansi esitti Istuvaa Härkää, manageri Niven oli ostanut sen maalauksen Losista jostain galleriasta. Tai Niven oli ostanut kaksi melkein samanlaista, toinen sillä oli toimiston seinällä. Joku intiaanitaiteilija ne oli tehnyt.”

Taiteilijan nimi mainitaan *Indian Warrior*in CD-lehtisessä: Lawrence W. Lee. Maalauksen nimi on *Cloud Watcher*, Pilvienkatsoja. Vuonna 1947 syntynyt Lee asuu Tucsonissa Arizonassa ja on tehnyt taidetta yli 40 vuotta. Öljyvärimaalauksissaan hän on keskittynyt maisemiin ja alkuperäiskansaa edustaviin ihmis- hahmoihin, veistoksissaan ihmis- ja eläinhahmoihin.

Siouxeihin kuuluvien hunkpapa-lakotojen henkinen johtaja Istuva Härkä oli alkuperäiskansalle merkittävä mies ja hänen aurinkolasinsa maalauksessa olivat kipeä paikka. Ne olivat peräisin valokuvasta, joka oli otettu Sitting Bullista vuonna 1881, kun hän palasi seuraajineen Kanadasta Yhdysvaltojen puolelle ja antautui armeijalle vietettyään kolme vuotta maanpaossa surkeissa olosuhteissa. Pälliköllä oli paha silmätulehdus, joten hän käytti vihreitä suojalaseja. Samalla hän kätki häpeänsä antautumisesta.

”Heimoneuvostossa mun piti ottaa aurinkolasit silmiltä ja odottaa, että päällikkö puhuttelee ensin”, Hannu kertoo. ”Siinä tuijoteltiin minuuttikaupalla, kunnes päällikkö sitten lopulta sanoi, että hän näkee, etten ole tullut pahoissa aikeissa. Voisin esiintyä bändini kanssa reservaatissa.”

Loppujen lopuksi *Indian Warrior* ja Havana Black olivat kuumaa kamaa etenkin juuri reservateissa. Intiaanit olivat myös tavanneet saamelaisia alkuperäiskansojen kansainvälisissä kokouksissa ja tiesivät hyvin, missä Suomi on.

”Ne kehui, että meillä on aito biitti ja että me edustetaan heidän ajatusmaailmaansa Euroopassa.”

Intiaanit olivat samanlaisia kuin suomalaiset: ryyppäsivät kovasti ja tappelujakin syntyi.

”Small talkia nekään ei sietäneet. Jenkithän vie heti kallon-
kutistajalle, jos ei juttu luista. Tai jos puhuu liian vakavia.”

Myös monet kolmannen polven amerikansuomalaiset tulivat juttelemaan Havana Blackin muusikoiden kanssa. Suomen kiel-
tä siirtolaisten jälkeläiset eivät juuri enää osanneet, mutta iso-
vanhempien kotimaan kulttuuri oli heille tärkeää.

”Me skulattiin biisejä fiiliksen mukaan aina vähän eri lailla, ja oli pitkiä soolojakin. Michael Schenker tuli kysymään, voiko tollasta musaa soittaa nykyaikana. Samaa musaahan Schenker oli pitkään soittanut, mutta silloin se veti McAuleyn kanssa sitä 90-luvun iskelmällistä glamrockia ja sillä oli vähän sellainen asenne, että se oli vain töissä siellä. Mä sanoin Schenkerille, että kokeile.”

Schenkerin edelliset kiertueet olivat katkenneet juomiseen, joten nyt hänellä oli ankara päihdekieltopykälä sopimuksessa, vaimo mukana ja kolme vartijaa koko ajan vahtimassa, ettei mies vain sorru. Missään ei saanut näkyä alkoholia. Keikkapaikoilla oli väliovien lisänä viltit, jottei Schenker vahingossa näkisi kaljapulloja muiden bakkäreistä.

Schenkerin kiertuekitarateknikko Randall Zeke Clark tunnettiin yleisesti Eddie Van Halenin pääkitarateknikkona. Zeke innostui Havana Blackin Markku Heiskasen soitosta niin, että seurasi jokaisen keikan ja tarjoutui säätämään Heiskasen kitaran ja vahvistimet optimikuntoon. Vastineeksi hän halusi tulla matkojen ajaksi Havanan keikkabussiin.

”Kukaan Schenkerin bändistä tai roudareista tai teknikoista ei saanut ottaa tippaakaan viinaa. Meillä ei ollut ihan niin tiukkaa. Meillä oli raiderissa olutta, viiniä ja viskiä.”

Leidénin mukaan kiertue oli järjestetty todella hyvin.

”Normaalistihan näistä lämpörundeista joutui pulittamaan pääbändille 1500 dollaria päivältä, mutta levy-yhtiö Capitol maksoi sen, jotta me saatiin näkyvyyttä ja meidän levyä myytäisiin. Tai maksoi ja maksoi, meidän ennakoistahan se meni. Me saatiin vain päivärahat, ja T-paitamyynnistä tuli jotain.”

Heiskasen mukaan Havanan pojille tuli kiertueelta fyrkkaa suorastaan juhlavasti. He saivat viikkorahan lisäksi päivärahaa – ja jopa keikkaliksaa, vaikka joutuivatkin maksamaan joka keikasta, kuten kolmosbändin oli tapa.

”Meillä oli muutenkin tiukat rajat. Sai soittaa vain 35 minuuttia. Kerran meni 37 minsaa ja siitä nousi hirveä haloo. Ja kun mä hypin ja heiluin siellä lavalla, vedin duckwalkia ja melkein spagaattia

siellä, niin kerran oli vedetty teippiä lavaan, että pysy tossa. Jengi oli ruvennut diggaamaan meitä liikaa. Se oli kummallista. Ei Suomessa tuollaisia rajoituksia ruveta laittamaan. Jos lämpäri saa porukan innostumaan, se on vaan hyvä.”

Kakkosbändi McAuley Schenker Groupin keikka oli rajattu kolmeen varttiin. Yhdessä konsertissa MSG ylitti oman aikansa muutamalla minuutilla. Oli tipalla, ettei bändi joutunut lähtemään kotiin saman tien.

”Pressitilaisuuksia ja promokuvauksia riitti”, Hannu muistaa. ”Rundi oli kyllä hoidettu viimeisen päälle – Jack Russellia lukuun ottamatta.”

Kiertueen mittaan keikkajärjestäjiltä alkoi tulla valituksia pääyhtyeen laulajan kunnosta. Leidénin mukaan Russellilla oli vaikeuksia selviytyä lauluosuuksistaan – kunnosta riippumatta. Koko Great Whiten menestys on Leidénille arvoitus. Bändillä oli tuolloin yksi hittibiisi, *Once Bitten, Twice Shy*, Ian Hunterilta lainattu sekin, eikä paljon muuta. Silti sen viimeisin albumi ...*Twice Shy* oli myynyt platinaa.

”Huvikseen käytiin aina lavan takana katsomassa, miten pitkään Great Whiten rumpali Audie Desbrow pysyi tahdissa. Neljä tahtia taisi olla ennätys. Saatanan isot kannut, mutta aina se tipahti heti kun biisi lähti. Yleisö heitteli niitä stendareilla ja muulla romulla, ne oli niin huonoja.”

Manageri Alan Niven nukkui kiertueella aina samassa sviitissä Great Whiten kosketinsoittajan Michael Lardien kanssa. Ehkä tällä oli oma osuutensa bändin menestykseen.

”Helvetin hauska oli rundata. Sai kerrankin soittaa ilman että tartti itte kantaa kamoja. Roudari vei aina keikan alussa taskulampun kanssa lavalle ja opasti lopussa sieltä pois. Oli kitarateknikot ja kaikki. Yksi teknikko sai lähteä kesken rundin himaan seuraavalla koneella, kun unohti standbyn päälle.”

Eräällä rumpuroudarilla, joka oli myös Havanan stage manager, oli paha kokaiiniriippuvuus. Hänellä oli kiertueella totaalkielto. Käytöstä kiinni jääminen olisi tiennyt kotiinlähtöä.

”Ei se kundi kestänyt sitä, se oli niin syvällä siinä. Se vapisi ja oli ihan kalpee. Se kysyi multa, voisiko se tulla meidän keikkabussiin mun peräloosiin nukkumaan, kun ei saa unta avoimissa tiloissa. Mä sanoin, että tule pois. Ja käskin sen hankkia ainetta sen verran, että pystyy hoitamaan hommansa.”

Leidénin mukaan tämä roudari oli kuitenkin fiksu kaveri. Hän jäi joka kerta keikan jälkeen viimeisenä takahuoneeseen. Havanalla oli raiderissa kaikenlaista, mitä he eivät ehtineet kuluttaa. He eivät myöskään tajunneet, että joutuvat itse maksamaan kaiken, koska Suomessa ei joutunut. Roudari pakkasi ylijäämän ja lähetti seuraavana aamuna postissa kotiinsa.

”Kun meille rundin lopussa valkeni, että artisti taas maksoi, roudari sanoi että hänellä on aina rundin jälkeen autotalli täynnä viinaa. Hyvä liksan lisä.”

Keikkojen jälkeen lähdettiin ajamaan kohti seuraavaa paikkaa, jotta ehdittiin edes vähän nukkua. Hotelliin heidät kirjattiin Joe Smith -tyyppisillä salanimillä, jotta fanit eivät päässeet häiritsemään. Rumpali Jussi Tegelmanin mukaan basisti Risto Hankalan salanimi oli Will Hurt.

Seuraavana päivänä oli taas tiedossa levykauppoja ja paikallisradioita, joissa piti käydä promoamassa kiertuetta ja levyä. Ja siten oli soundcheck, jonka jälkeen sai vähän levätä ennen keikkaa.

”Yleensäkin rundilla ekan viikon aikana saavuttaa sellasen tilan, että sen jaksaa. Koko ajan on kyllä väsynyt.”

Yhdysvallat on iso maa. Siirtymät saattoivat kestää 28 tuntia.

”Jokainen osavaltio on vähän niin kuin oma valtionsa. Vaikka joku Texas ja Kalifornia ovat ihan eri maailmoja.”

Keikkabussina Havanalla oli vanha Greyhound, komea bussi mahonki- ja tiikkisustuksineen. Mutta siinä oli niin heikko moottori, että ykköselläkään se ei jaksanut vetää mäkiä, jos ne olivat vähänkin jäässä. Talvirenkaita ei tietenkään ollut. Piti ottaa vauhtia, ja silti sai jännittää selvittääkö.

Kalliovuorilla maaliskuun alun lumisade yllätti kiertueen. Matkalla Salt Lake Citystä Denveriin tuli pari metriä lunta kerralla,

Interstate 80 muuttui kulkukelvottomaksi ja Blues'N'Boogie Tour jäi kolmeksi päiväksi Rawlinsin tuppukylään Wyomingissa odottamaan maantien aukeamista. Ei päästy eteen- eikä taaksepäin.

”Järkättiin jमित paikalliseen kuppilaan, kun ei koko ajan jaksanut pelata korttiakaan.”

Yhdellä jäähallikeikalla Leidén oli soundcheckin jälkeen menossa bussiin, kun hän huomasi, että sinne oli pitkä parijono nuoria naisia.

”No mä jäin verkkareissa jonon jatkoksi, odottamaan että pääsen omaan keikkabussiini. Seisoskelin siinä varmaan puoli tuntia ennen kuin joku roudari huomasi mut ikkunasta ja tuli ovelle vinkkaamaan sisään. Pääsin jonon ohi.”

”Bussissa olikin rituaalit menossa. Roudarit oli olevinaan rokkareita ja viihdytti mimmejä. Ovella piti heti antaa jollekin niistä kundeista munnari, enkä mä tarkoita mitään huuliharppua. Eihän ne muijat edes tienneet, miltä me näytetään, joten roudarit kävi täydestä.”

Leidén pääsi loosiinsa ilman sisäänpääsymaksua.

”Ei ne jenkit kyllä kaikki mitään valopäitä ole. Sivistyksen taso vaihtelee. Moni arveli, että Finland on jossain Massachusettsissa. Skandinavian jotkut sentään tiesi.”

Joskus keikkayleisöön osui suomalaisia, kuten Jarmo Puhakka Mesa Amphitheatressa Arizonassa. Nykyään Puhakka tunnetaan bluesmuusikko Slim Butlerina.

”Opiskelin tuolloin Arizona State Universityssa viestintää. HB soi keikan alla hevillä rotaatiolla Phoenixin rock-asemilla, varsinkin Indian Warrior ja Lone Wolf. Bändin promo-kasetti-EP oli myös kaupan paikallisissa levykaupasta. Levy-yhtiö satsasi todella isosti.”

”Oh Wellin riffi alkoi soida saatanan kovaa tyhjällä lavalla, kunnes Crazy Heiskanen juoksi esiin pomppien kuin sekopää shamaani. Jengi meni aivan pähkinöiksi! Teki todella vaikutuksen.”

”Illan päätteeksi jengi kyseli, miksi paras bändi veti ekana. Muistan muutaman tyyppin fiilistelleen, ettei kukaan enää soita

skebaa noin old school -tatsilla. Illan muut kitarasankarit kun olivat näitä turbotukkatiluttajia. Kova keikka ja kiva muisto.”

Keikan jälkeen Puhakka yritti vielä tunkea backstagelle ”radiohaastattelun” toivossa, mutta Havanan pojat olivat ehtineet ottaa ritolat ja hypänneet hikipäissään limusiiniin hotellia kohti.

Miten Havana Black oli alun perin syntynyt, miten päässyt Amerikkaan? Mitä siellä vielä tapahtui? Mikä oli bändin ja sen jäsenten lopullinen kohtalo?

Siitä kaikesta kertoo tämä kirja.

Havana Black kiertuehenkilökuntineen bussinsa edessä jossakin Amerikassa, mahdollisesti Georgian Savannahissa. Takarivissä vasemmalta Jussi Tegelman, kitarateknikko Graham Crosby, Hannu Leidén (sylissään Wyomingin Rawlinsista ostettu sarvipäinen jänis eli jackalope), Markku Heiskanen, bassoteknikko Mark Chole ja Havanan kiertuemanageri Todd Mackler. Eturivissä vasemmalta rumputeknikko ja lavamanageri Garry Chrosniak sekä bussikuski Scott Seely. Kuva: Risto Hankala.

BÄNDIN SYNTY

(-1985)

HAVANA BLACKS

Hannu Leidén laulu 1985–
Jyrki Manninen kitara 1985
Markku Heiskanen kitara 1986–
Risto Hankala basso 1985–1991
Sami Vettenranta rummut 1985
Kari Pakkanen rummut 1986–1989

LAULA, POIKA!

Hannu Leidén syntyi Turussa 1960, mutta lapsuutensa kesät hän vietti pitkään Nauvon saaristossa, mistä äiti oli kotoisin. Äidin kalastajaisä oli pelimanni, joka soitti mitä vain käteen sattui osumaan.

Hannu oli kolmivuotias, kun pappa nosti hänet pöydälle ja sanoi: ”Laula, poika!”

Hannu lauloi juomalauluja ja sukulaiset ryyppäsivät ympärillä.

”Se oli mun eka keikka. Jo silloin mä unohdin sanat.”

Nauvossa musiikkia kuuli lähinnä savikiekoilta, vanhaa saksalaista jazzia.

Leidén on hollantilainen sukunimi. Isän puolen suku on tullut Hollannista Pietarin kautta Pohjanmaalle. Hannun isoisän isoisä päätyi rakentamaan Suomenlinnaa. Kun hän oli saanut kivenhakkaajan opin, hänet lähetettiin Turkuun.

Hannu oli noin viisivuotias, kun perhe muutti VR:llä työskentelevän insinööri-isän töiden perässä Tikkurilaan Vantaalle. Siellä Hannu sai kahdeksanvuotiaana ensimmäisen oman kitaransa, ja äiti otti pianon kotiin. Niin soittaminen lähti käyntiin.

Jo kymmenvuotiaana Hannu soitti ekassa bändissään.

”Himassa vedettiin Creedenceä. Sen jälkeen tuli koulubändejä. Suomen Yleisradio ei juuri rokkia soittanut. Sitä varten tarvittiin putkiradio, josta kuului öisin Radio Luxembourg. Huippu oli heinäkuussa 1973, kun samana päivänä ilmestyi Status Quon Downtown ja Nazarethin Bad Bad Boy. Suomeen ne tuli vasta vuotta myöhemmin.”

13-vuotias Hannu kotinsa olohuoneessa Tikkurilassa.

Kitara soi. Hannu Leidénin albumista.

”Eka oma levy oli CCR:n *Willie And The Poor Boys* – se oli helvetin hyvä – ja sen jälkeen Black Sabbathin *Paranoid*.”

”Ekan sähköisen bändin keikka oli koulun bileissä: seitsemän CCR:n biisiä ja kahdeksan Deep Purplen. Keikka ei mennyt ihan nappiin, kun mä olin jostain saanut Herba-pullon, ja se piti vetää siinä ennen keikkaa. Mutsin ostama mikki lensi lattialle ja hajosi.”

”Kun olin 14- tai 15-vuotias, palo rokin perään oli kamala. Näin Hesarista, että Kalevala tulisi Paville. Pyysin mutsilta fyrkkaa pääsylippuun, ja se kieltäytyi heti vetoamalla ikääni ja tanssilavojen paheisiin.”

”Mutta kun aika tuli, otin Poni-pyöräni, fillaroin Tikkurilasta Hakkilaan Paville ja piilotin pyörän metsään.”

”Hiivin rakennuksen taakse ja ryömin sen alta alueelle. Näin Kalevalan liveinä ekaa ja viimeistä kertaa. Kyllä kannatti.”

”Samana kesänä tai seuraavana, vuonna 1975 kuitenkin, oli pakko päästä Ruisrockiin katsomaan Wishbone Ashia. Taas sama juttu. Vanhemmilta ei tullut lupaa eikä fyrkkaa herunut penniäkään.”

Mikään ei estänyt Hannua. Hän nousi Tikkurilasta paikalliseen ja meni pummilla Helsinkiin.

”Stadissa odotti Turun juna. Se oli niitä vanhoja mustia puuvaunuja. Pokkana vain sisään miettimättä sen enempää. Hätä tuli vasta sitten, kun näin konduktöörin tulevan parin vaunun päässä eikä enää voinut paeta. Ne tarkasti vessatkin, joten ainoa keino oli avata vaunun ovi, kiivetä ulkopuolelle ja vetää ovi takas kiinni. Siinä sitten köröteltiin risujen piiskattavana niin kauan, että konkka oli varmasti mennyt ohi, ja sit mentiin takas sisään. Tämän joutui toistaan pari kertaa, Karjaan ja Salon jälkeen. Oispa mutsi ja faija tienneet, niin sapiskaa ois tullut.”

Junassa Hannu tapasi ranskalaisia nuoria, jotka hekin olivat menossa Ruisrockiin. Hannu kysyi, miksi he olivat tulleet Suomeen. He kertoivat tulleensa katsomaan Rory Gallagheria, jota olivat seuranneet ympäri Eurooppaa.

”Nimi oli mulle ihan vieras, mutta päätin mennä paikalle. Vois olla kovakin.”

”Päästiin Turkuun ja lähdin dallailemaan kohti Ruissaloa, kun ei ollut fyrkkaa bussiin. Loputtoman matkan jälkeen olin perillä. Päätin harjoittaa samaa taktiikkaa kuin Pavilla: kiersin metsässä lavan taakse ja kaivauduin sopivana hetkenä aidan alta sisään. Vihdoinkin perillä! Heti kattoon bändejä.”

”Mahavishnu Orchestra kävi tosi tylsäksi. McLaughlinin massiivista syntetisaattoriseinää ei saatu toimimaan, eikä se loppujen lopuksi käyttänyt sitä ollenkaan.”

”Wishbone Ash oli takuuvarmaa kitararokkia, mutta Rory Gallagher räjäytti potin. Aika harva suomalainen oli kai tutustunut Roryn musiikkiin aiemmin, mutta ekasta tahdistasta alkaen setti oli täyttä rautaa. Se huipentui, kun Rory veti esiin sähkömandoliinin ja lähti Bullfrog Bluesiin. Se räjäytti nuoren pojan päähän.”

”Yöksi pääsin johonkin teltaan, ja sain kaupan päälle pienen kanninkin.”

Paluumatka oli huomattavasti helpompi kuin meno. Hannu etsi stadilaisen autokunnan ja sai kyydin Helsinkiin.

SUOMALAISEN ROCKBÄNDIN USKOMATTOMAT SEIKKAILUT MAAILMALLA

Havana Black oli ensimmäinen suomalaisyhtye, joka sai biisinsä USA:ssa Billboardin radiosoittoistalle: Lone Wolf kiipesi alkuvuodesta 1990 nelossijalle. Bändillä oli yhteinen manageri Guns N'Rosesin kanssa, LP:tä Indian Warrior myytiin Yhdysvalloissa lupaavasti ja maata kierrettiin Great Whiten ja McAuley Schenker Groupin kanssa. Mitä sitten tapahtui? Miten sinne saakka oli päästy?

Havana Black - Ukkoskansan soturit kertoo Hannu Guts Leidénin ja Markku Crazy Heiskasen luotsaaman yhtyeen huikkeen tarinan aina Puistolän hikisestä treenikämpästä Los Angelesin aurinkoon - ja takaisin Suomeen. Käänteitä ja kriisejä riittää, mutta myös lujaa uskoa bändin ja 70-lukuhenkisen hard rockin voimaan.

Tapani Bagge on julkaissut pitkällä urallaan yli 160 kirjaa lastenkirjoista dekkareihin ja tietokirjoihin. Vuonna 2023 ilmestyi Baggen ja Jari Eklundin kirjoittama *Teddy, Aikka ja Alpo. Alpo Hakalan musiikki ja elämä 1957-2021*.

Etukannen kuva: Lawrence Lee
Takakannen kuvat: Elmo Salmi
Kannet: Mika Wist

DOCENDO

www.docendo.fi

78.99

ISBN 978-952-850-191-6